

"UKRAINIAN LABOR NEWS", Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n. Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" часопис для робочого людю — виходить два рази на тиждень. В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стотарішене "Українських Робітничих Вістей". Передплата на рік \$4.00

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS, Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Неповищення в газеті рукописів не звертає ся, хіба що допущувальні явна різниця означає, що бажано зворотити увагу на випадок і неповищення та залучити поштову марку на її пересилку.

ВСЮДИ ВЛАСТЬ НА УСЛУГАХ КАПІТАЛУ.

В минулім числі "Українських Робітничих Вістей" доносили ми про масові арештованія серед страйкуючих майнерів в едмонтонському майнерському окрузі. Арештовано там від 130 до 135 майнерів за те, що вони пікетували майни і старали ся не допускати скебів до роботи.

Що говорить нам ся подія зі страйкерями в околиці Едмонтону? А говорить те, в капіталістичній державі — всяка власть, від найнижчої до найвищої, стане завжди по стороні капіталіста а проти робітника, коли між ними прийдє до боротьби.

Коли робітники в Німеччині, Англії, Франції, Польщі, або в Злучених Державах і Канаді виходять на страйк в обороні своєї платні чи часу праці, або навіть ради осягнення признання юнії, як се тепер місце в Едмонтоні, — зараз проти них є готова мійська поліція чи жандармерія.

Та не лише поліція і військо стає до услуг капіталістів, щоби дадувати робітників. Суди також спішає на ратунок капіталіста проти робітника. Підчас страйки вони видають розпорядження, на підставі котрих юнійним урядникам збороняєть ся організувати робітників а навіть уживати на поміч страйкерів ті юнійні фонди, які вони самі зложили.

Підчас страйки страйкомом є найбільш поважаним і охоронюваним чоловіком як зі сторони капіталіста, так і з сторони властей. Його бережуть ся, щоби йому не впаив волосок з голови. Він тоді дєстає добру платню, добру їду і мешканє від капіталіста, а поліція і військо пильнує його, коли капіталіст привозить і відвозить його до і від роботи.

До якогож заключення прийдємо після всего вище сказаного? А прийдємо до такого, заключаємо, що робітникам нема чого сподівати ся політичного долає в нинішнім капіталістичнім ладі. Коли власть в краю находит ся в руках капіталістичної класи, вся боротьба робітників за мнєше поліпшенє свого біту ніколи не увінчаєть ся успіхом.

\$6.000 НА ПОМІЧ ПОЛІТИЧНИМ ВІЗНЯМ.

Рівно місяць тому назад розпочато в Канаді кампанію за збиранєм фондів на поміч політичним вїзням в Східній Галичині. Було се на масовім вічу українських робітників в Вінніпегу 9-го грудня 1922 р., устроєнім в пам'ять погибших галицьких революціонерів-героїв тт. Ст. Мельничука, П. Шеремети і Ів. Цепка.

Нині, по місяцєви кампанії, на поміч політичним вїзням в Східній Галичині зібрано вже в Канаді — 6.000 доларів. Коли взяти під увагу, що на збиранє сих грошей не було ніяких видатків, що не вислано нігде ані одного колектора, то зібрана сума є дійсно поважною.

А ЕВРОПА МОВЧИТЬ.

(Від власного кореспондєнта з Європи.)

Чи можна ігнорувати питання Сх. Галичини? — Після осіннього повстання. — Історія одної ватаги. — Смертні вироки. — Чука преса про галицькі події. — А Європа мовчить.

Питанє Східної Галичини сього року заострило ся, як може ніколи. Причину такого заострення треба шукати не в "закордонній політиці", а в активній краєвій боротьбі. Все-ж таки находит ся люди, які твердять, що осінній революційний рух в Галичині не має широкого і глибокого значіння, та що се виключно прояв буржуазної інтелігенції.

Десятиліттями виховували ся наші маси в національно-шовіністичній атмосфері, яка без сумніву буде так довго, доки не буде полагожене в першій мірі національнє питання. Головним завданням соціалістів взяти активну участь в сьому рухові, щоби відповідно використати його і своєю роботою освідомити класово переважуючий трудовий елемент Сх. Галичини — сільський пролетаріат.

Для нас не таємниця, хто бере участь в підпільній революційній боротьбі Галичини. Ми знаємо, що навіть дрібнобуржуазна інтелігенція є в рядях борців. Але — вони незначне число, і при вмілій роботі тисяч мас революційної галицької бідноти можна повести сміло шляхом соціальної Революції, при чому треба дуже обережно і справедливо трактувати національнє питання, сей найбільшій чирак галицьких мас.

Після осіннього повстання в Галичині притихло. Сьогодні вже не є таємницею, що збройні ватаги були прибули з поза кордонів сьогоднішньої Польщі. Завданє своє повстанців виконали, як слід. Поява і робота їх за один місяць жовтєні мали великий вплив і на галицькі трудові маси і на польську окупантську владу.

Всі відділи повстанців без найменших страт перейшли в безпечні місця, поза кордонів Польщі, відки приїхали. Тільки одна ватага попала в руки польського війська. Се відділ Петра Шеремети. 22. X. 1922 він перейшов збруч в силі 12 людей і лісами дійшов до Заліщик. Поодинокі його виступи і безпастагна погоня незвичайно фізично перемучила відділ і він вкінці рішив повертати назад за Збруч.

Т. Цепко і Шеремета, переслідувані погонею були вже так фізично зморені, що як біла сьла Голіград в Заліщичькому повіті зустріли їх жандарми, вони не боронили ся. Майже силою затягнули їх в хату польського колябиста. Але тут повстанці нечєне отверзели. Жандарм, з направленою рушницею в їх груди, при допомозі Мазурів-колябистів почав робити револьвю.

За се польська шляхецька влада вишукє тепєр всякі провини і звичайно судить наглядом. За короткий час занотовано 6 наглядів судів, головою над українською молодію. Іх розстріляно серед насміхів польської публики у Львові та Бережанях. Крім сього в тюрмах топить ся поперх 20 тисяч селян, робітників, трудових інтелігентів, чимало дітей і жінок. Арештованим навіть не представлено обвинуваченія і причини арешту.

За се польська шляхецька влада вишукє тепєр всякі провини і звичайно судить наглядом. За короткий час занотовано 6 наглядів судів, головою над українською молодію. Іх розстріляно серед насміхів польської публики у Львові та Бережанях. Крім сього в тюрмах топить ся поперх 20 тисяч селян, робітників, трудових інтелігентів, чимало дітей і жінок.

Чеська преса, головню соціалістична, дуже часто поміщує свої замітки про події в Галичині. Між иншим орган незалежних соціалістів "Noviny Ceskoslovenske" в 212 числі з 24. XI 1922 помістила статю під назоловом: "А Європа мовчить..."

Чеська преса, головню соціалістична, дуже часто поміщує свої замітки про події в Галичині. Між иншим орган незалежних соціалістів "Noviny Ceskoslovenske" в 212 числі з 24. XI 1922 помістила статю під назоловом: "А Європа мовчить..."

культура Європа? Всіх Українців в Сх. Галичині є 3,415,000, з них більше чим 20 тисяч є в тюрмі, не рахуючи тих тисяч, що вже в таборах інтернованих. В цій країні, де після офіційної статистики є Поляків тільки 1,243,000, ціла адміністрація, шкільництво, громадське і суспільнє жите має характер виключно польський. З державних посад позвільнювані всі Українці, і тисячі трудових інтелігентів з своїми родинами опинили ся перед марєвом голодової смерті.

В цілому краю заведєно наглі суди. Генерал Галлер іменованний військовим диктатором в Сх. Галичині. Українську прєсу постійно конфіскуєть ся, а всі редактори арештовані. Українській молоді заборонений вступ до високих шкіл.

Польща, щоби задержати свій прєстїж в міжнародній політиці, хотіла нечуваними насильствами перевести вибори в Сх. Галичині до варшавського союму і сенату. Однак вислїд був майже без успіху.

В тюрмах є тисячі жінок, 12-14 літніх дітей, старців, гімназистів, студентів, робітників, селян, чимало людей, що не мають нічо спільного з політикою. Всі вони арештовані без яких небудь причин. Терплять тільки за се, що родились в Україні.

А сьхідногалицькі події відбувають ся в осередку Європи, зовсім отверо, по проголошеню княча самозначенія народів. Європа мовчить. Європа не бачить всего того. Але Європа прагне миру. Невже можливий мир серед таких нелюдських умовин?

В сьому місці статя ширше згадує про рострі тт. Мельничука і Шеремети та про страшну смерть студєнта Яцури, якому в польській дєфєнзиві (контррозвіді) витягєно живємє язик, від чого Яцура помер.

"Польські газети подають обурюючі вїстки, що чеська преса боронить Українців. Думаємо, що кождий культурний чоловік буде боронити до найвишого стєпеня поневоленний народ. Страшні факти, відомі нам з Галичини, примушуют нас встати в оборону нещасної жєртьви.

Польська влада дуже помилуєть ся, коли думає, що дорожого терору вирішить сьхідногалицькє питання. Революційний рух буде все більше зростати і могутніти, чим більше польська влада буде поневолювати Українців. Сей рух згодом вирішить свої традиції і практику, а потім... потім можна надїятись, що в Польщі буде так, як в Англії з бунтарською Ірландією..."

Так говорить орган інтелігентської партії — але чимало подібних статей буває і в робітничих органах. Нам обурюваність не доводить ся, що "Європа мовчить" на всі насильства польської шляхти. Ми ніколи не вїрили в її солідні слова. Але що на се скажуть ті нещасні "дипломати", що так дуже вірять в добру волю "культурної" Європи і витирають прєдсїдки парижських і лондонських панів?

Для нас ясно одно: тільки шляхом масової революції класових мас, галицького пролетаріату і бідноти можна вирішити сьхідногалицькє питання. Не закордонною "політикою", не пп. Чижями, Назаруками, Петрушевичами і Левіцькими Костями — а власними руками. Бо "визволенє" Петрушевича і Назарука, се змінє виснєви: з польсько-шляхецької на буржуазну українську. Боротьба трудових галицьких мас повинна бути не тільки боротьбою проти національних ворогів, але й поневоленя європейським капіталом, з яким в спілці йдє петрушевичівська брєтєня.

Сьхідна Галичина тільки тоді визволить ся і вільно відїтхє, як на львівському ратуші замає державний червоний прапор і Галичиною керуватимуть робітники та селяни. Доки сього не буде, доти боротьба в Галичині буде продовжати ся. А Європа нехай мовчить. Вона щє заговорить, але тоді буде — пізно...

Юрко Роща.

3 РАДЯНСЬКИХ РЕПУБЛІК.

На шляху праці.

Хоч як важко приходить ся неоднім погодити ся тою "суворю" дійснїстю історичної Спільки Соціалістичних Радянських Рєспублік, все таки кінчєть Рєспублікє погоджуют ся з сїм буржуазнім кругом, і коли тепєр свїтова буржуазія перекрєнула ся про неможливїсть ревертору в б. Росїї і завєдєня "правового" її любого ладу, дивить ся вона туди на сьхід більш тверезо, але з новою уважною мрїєю визнання сєї спільки робітничо-селянських рєспублік при відбудові їхнього економїчного життя після неумірнорю жєливого зниженія війноу.

Щоб морально побити своєю ворога, малювали свого часу буржуазні часописи як мєте в темнїйших красках жєтє-рєволюцї в сїх рєспубліках.

Рїжнєго роду і типу війни покінчили ся, господарського життя остала ся одна руїна а за кордон числєть тільки години до упадку їм невідгїдної "большєвії". Та тут колєсо історїї повернуло ся в иншій бік.

Робітничтвє зрозумїло вагу величїої хвилїни, коли то його краща дола починала ся кувати.

З відродженєм ентузіазмю Революції — 1917 р. взяло ся до праці над творєнєм нового ладу.

Пришло щє лихолїтє голоду.

Врєштї роб.-сєд. влада закрїпила ся, але економїчнє жите опєрте на новому суспільному ладі робило дуже хиткі та не певні кроки вперед. Недомаганє були великі на кождій діяльнїм народного господарствє, але й зусилля трудової класи були також ненадаремні.

І тепєр боґато дєчого в економїчнєм життє сїх рєспублік покращало, боґато дєчого за-

раз направлєть ся на новий шлях праці, а що найважїйше ані на хвилїню не занєдбует ся праці відновнє народного господарствє опєртого на маркєсїзмї.

Кождїй признатє: не легкє се дїло — бути окружєним ворогами, удержувати з ними взаємини а своєї мети не відкидати ся.

А так воно є. Сміло тепєр може глядїти Спілька Рєспублік в свою будучинну маючи за собою вже спорїий кусок сєго шляху праці.

І подальши вїсти з Рєспублік не тільки за радянськими, але й буржуазними часописями (котрі останними часами в своїм власнїм інтерєсі троха правдївїше освїтлюють подїї з життя Спільки Р.Р.), довідуеть ся, що останними часами постійна відбудова економїчного життя на Радянській Україні все більше зрїстає поборожуючи великі щє недомаганє.

І так на Правобережї з цукроварєнь, котрі недавно розпочали працю, після довгого примусового, воєнного відпочинку, декотрі осягли 90% довоєнного продукції.

Бїля Житомира відновила працю одна велика хємічна фабрика, після 3-літнього застою, забезпечивши ся в сиривєць на протяг довгого часу.

В цілій Сїчеславській губернії розпочато працю відбудови сїльського господарствє. Для неможливого сєлянства спроваджено 15 тисяч рогатого тварю і 2000 коний.

Крім сєго шкільництво і політичнє жите оживає; перше завдяки визволеню школи із заскорозулих напрямків царських педагогів і псевдорєлігійних впливів православної цєркви.

Фреквєнція учнів висшїх шкїл збїлишила ся з 32 тисяч довоєнного на 56 тисяч. До оплєчуваня науки обовязані тільки не-трудоуї елементи; діти робітників і сєлян звільнені від оплат.

Незбиттїй факт зросту політичної свїдомости насєденя виказали останні вибори сїльських рад на Україні, при яких бїльшїстю виїшли представники незалежних сєлян. Жїноцтво взяло числєнну участь в сїх виборах.

В Харкові відбули ся виборн мїської ради. На 872 виборних дєпутатів є 692 комунїстїв, що є знова доказом великого поширеня соціалїстичної ідеологїї між трудовими масами.

По зясуваню сього всего приходить ся до висновку, що основи соціалїстичного суспільства там що раз бїльше міцїють і можна мати певнїсть, що на них виростуть дальші форми нового ладу колективної праці всіх. Сей ріст слїдно вже і тепєр.

Л. Мий.

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КАЛЕНДАР.

11. сїчня 1918 р. видано відозву головнокомандуючого т. Криленка про утворєнє Червоної Армії.

11. сїчня 1919 р. демонстрація робітників у Варшаві проти розстрілу російської делегації Червоного Хрєста.

11. сїчня 1919 р. захопленє Англіїями Дїсєльдорфа з огляду на повстанє Спартаківцїв.

11. сїчня 1919 р. проголошенє білоу Фїляндїєю війни Радянській Естонїї.

12. сїчня 1839 р. англїйський парламент відкинє перше проханє Чартистів, які домагали ся політичних прав для робітничої класи.

12. сїчня 1918 р. заострене відносин між Радянською Росїєю та Центральною Радюю.

12. сїчня 1919 р. святичії похорони у Харкові замордованих білогвардїйцями товаришів і громадським панашидє "за вїсти, що загинули за Радянську владу на Україні.

13. сїчня 1885 р. заключено договір між Росїєю і Нїмєччиною про видачу політичних злочинців.

13. сїчня 1647 р. помер великий український культурно-політичний діяч Петро Могила.

13. сїчня 1919 р. перемога шайдєманівцїв над спартаківцями в Берлінї.

З ЕПІЗОДУ КОМУНІСТИЧНОГО ПРОЦЕСУ У ЛЬВОВІ.

В 15-му днї розправи проти комунїстїв "свєторозцїв" впадо дєщо свїтла на одну темну сторону процесу, а саме на справу того, що сей чи иншїй свїдок мав "засипати" обжалюваних щє в часї слїдства. В сьому випадку, як се виходить з дотєперїшого перебігу розправи, мав відіграти свою ролю і молодий студент Михайло Вовк зі Львова, який у своїх зїзнанях мав обґижити особливі во обв. Чуру, зїзнаючи, що одержав від него до переховання комунїстичні брошури.

Вслуханий як свїдок 15. грудня, сї зїзнанє свої відкликав, відмовляючи Чури всякого права називати себе ідейним комунїстом і заявив, що сї брошури, котрі заховав у пивницях св. Юра, дїстав від якогось иншого товариша, котрого називає не хотїв подати. Через се й на домаганє прокуратора свїдка Вовка арештовано і віддано до диспозїції слїдчого судїї, як такого, що може бути співвининий у злочинах, які закидаєть ся всім обвинуваченим. Ся постана свїдка видаєть ся о стїльки характернїша, що він рішучо заявив, що волиб би сидїти тепєр на лавї обвинувачєних, як свідчити проти них і потверджувати свої зїзнанє в слїдствї, котрих, як заявив, не може собі ніяк витолкувати, бо зїзнавав тоді як арештант і в пригнобленю. Михайла Вовка серед глибокої тиши на салї відведєно до тюрми.

Товариші! Відновлїте передатку на "Українські Робітничі Вістї"!

ПРОМОВА ТОВАРИША М. ІРЧАНА, ВИГОЛОШЕНА 12. ГРУДНЯ 1922 Р. В ПРАЗІ, НА ВЕЧЕРІ ПОСВЯЧЕНОМУ ПАМ'ЯТІ РОЗСТРІЛЯНИХ ЧЕРВОНИХ ПОВСТАЙЦІВ Т.Т. МЕЛЬНИЧУКА СТЕПАНА, ШЕРЕМЕТІ ПЕТРА І ЦЕНКА ІВАНА, В ПРИСУТНОСТІ ПІВОРА ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ.

Передна стега галицької Револуції впаде... Срібна нитка мрій трох людей перервала ся. Літами тигнула ся перед Ними і манила все вперед і вперед. Малювала новий світ і криве майбутнє. Широке, безмежне, — відне. Де не має протяжних зцітань поневоєних, — де не має побіджених і побідників, — а є воля і люди.

І Вони йшли... Срібна нитка манила. За Ними тяжкі спомини дихали, безмірна нужда білих батьків і матерій, перед ними — сподіване майбутнє.

Але одного осинного дня срібна нитка перервала ся... Так просто. Коротка команда, вистріл — і червона неповинна кров.

Револуційна стега впаде... Влада сьогодні — за завтра. На високий кручи, що сумує над тихим Серетом завоєттія непомітна могила. Осинній дощ січе дрібними краплинками і наче слізьми зростає жовтий лісок.

Так дивно! Не хочеть ся вірити, що вони більше не по-являть ся між нами.

Заплющую очі і стараюсь пригадати собі останню зустріч. Бачу Іх... Всі три стоять окремо і молоді облича осмаєні вітром поорані ледво-помітними ривчиками. Се було так недавно. В місяці маю Вони розказували про свої мрії і усмідали ся в надії, що близький той час, як на зелених верхах Карпат заміє червоний прапор Револуції. Вони не знали другого виходу. Револуція! Повстанє поневоєних мас!

Нестримний бунт мозолести рук і повнів — безкрая, розбухана повнів збунтованих рабів! І вєрськ вільних розкутих братів. А потім — безогляда рівність всіх і... воля. Се був їх ідеал!

Будоб злочинним ліся героекської смерті топтати Іхні смілі мрії, за які вєрели.

Сини мужицької недолі. Діти віками поневоєного народу. Виростали серед знівчаних і насмішок чужої, пануючої класи. Вони не могли бути іншими. Вони могли зважитись тільки на двоє: перемогти — або — власти.

Револуційний бунт в критичний час, як бутрати хвилево перемогти тратили надію в свою побіду і були певні сумного кінця, кричав:

«Товариші! Ше рано нам гадати про скіченє кривавої бої. З усіх бовів гадюки, ворог клатий Чуте скрїє. Ми в колї повнями.»

Всі хакаки зйїшли на наше поле. Наїдники у рідному краю. Два виходи дає нам наша доля: Перемогти, чи ползати в бою!

Так поступили і наші Товариші. Літами мріяли про перемогу. Літами збирали сили і надіялись. Чотири роки блукали на вигнано і серед весик умовин не покидали думки про визволенє рідного краю. Чотири роки Вони не знали, що таке тепла хата і правдиве житє. З рущицею в руках ждали. Куди тільки не кидались Вони. В 1920 р. на переломі своєго світогляду. Вони очинували українськї села і міста від польськїх фєвдалів, від Корсуня аж по Замость. Хабж могли вони подавати помічну руку, що придавали бласку чимі чоботами Іхніх Батьків і Матерій? Хабж могли вони братати ся з творцями Домбє і Берестя? Вони не були сторонниками смерті і крови. Іх горячим бажанєм для всего людства був день, в якому згине сила зброї і насильства, а — запанує правда, справедливість і воля. Се так вразило підчеркнено в Іх передсмертних листах. Але цього виходу не було. Вони реагували на реакцію. Вони тільки боронили ся. Стежаю крові і смерті Вони йшли до вічного мира. Іх боротьба була за смерть сил зброї і за смерть смерті!

Хабж винувати Вони, що родились синями поневоєної нації? Хабж зброю брали вони в руки добровільно? Непримиримий ворог і інквізітор міліонного бідного народу

безуми! Але як каже Максим Горький: «Слава безумним!» До них належить світ і житє! Пригадаю собі всіх трох. Чисті тверді душі і чесні революціонєри.

Іван Ценко — слабосильний невеличкий хлопцє з універсальним умом. Не признає особистого житя. Визначний теоретик і людина науки, якому пророкували світлу будучину. Біль знаєє політики, чим військрової штуки. Умер трагічною смертєю при арештованю.

Степан Мельничук — здоровий, твердий характер і неохитний вояк револуції. Широко освічена людина і безмірний цинік відносно смерті. Не дивився, що пів години перед смертєю писав: «Процедурна звичаина. Польський наглий суд засудив мене на кару смерті і за пів години мене розстріляють». Останнім бажанєм його було, щоб люди дожили той хвилі, як згине сила зброї, а запанує правда, свобода і справедливість. Ішов на смерть з словами міжнародного гимну працюючих — «Ітернаціонал».

Петро Шеремета — ніжний все усміхнений хлопцє. «Петрусь!» Контраст до Мельничука в буденному житю. Але безстрашний вояк. Йому а робиютою жандармським багнетом рукою і раненою головою було «любю вмирати», бо знав, що «Його дорога» — правдива дорога». В передсмертному листі просив рідних, щоб не плакали, не тужили, бо «так було треба, так хоче народ, так хоче Велика Револуція, а Він — її вірний син».

В своїому заповіті наказував: «Не забувайте за що я вєрел! Пімста панам нехай жєвєріе у Вас! Будьє другами бідному! Пан сєрця не має. Пан жєвє коштом слабого!»

А світ пращав окиком: «Хай живе Револуція! Хай живе народ! Хай живе Україна! — Стрїляй!»

Які величчі Іхні Постаті! Які безмірна самоповага. В історії нашого народу небогато таких Величчій. І Х легка смерть, Іх погорда до кінця житя миловолі кажуть нам вірити, що Вони не вєрели. Хабж можуть коліне бездєгнати Іх імена? Вони безсмертні!

Вмираючи залишили нам короткий заповіт: «Вам Товариші — ми йдучи на смерть посилаєм привіт. На великій дорозі житя не оди в Вас мірив широки шляхи з нами, дєляя їй великі надії, що ми. Ідїть далєше, наша смерть нехай Вам буде заохотою! Хай живуть борці за волю народа! Хай живе Револуція!»

І ми спомини Іх заповіт. Ми — і грядучі покоління. Вони будуть виховуватись на героїськї смерті наших товаришів і Іх заповіт.

Але не треба жалю. Не треба смутку і сліз. Револуція, вони не знає! Так було треба. Вони віддали, що мали найдорожшого. Бо що таке смерть? Один мєнт... готово! Мєнт... як подує вітру, як вистрїлює рушниця. А доля — вічна. І не жалє позбути ся мєнту для євчности.

Вже трийцять днів лежать вони мертві, з застиглою усмішкою погорди під Чортківськю землею. Оба — в одній могилі. Як рідні брати. Брати по Ідїє, брати по боротьбі і брати по смерті.

В сєгодняшній день, рівно в місяць славної і насильної смерті, ми — клонимо голови перед Іхніми Величчими Постатями. Ми — гордим ся ними, і в сєй Вєчер поклянем ся, що Виповнимо Іх заповіт.

Передна стега Галицької Револуції впаде... Але її смерть була голосом сурми на тривогу. Там, за зеленими верхами Карпат, в глибокому підліся збирає ся вже збірка цілого фронту, щоб докінчити начатє діло.

Кров — буде заплачена кровю! І дарма, що пішний ворог усміхає ся легкодушнєю — кривню усмішкою і з самопєвністю махає білою рукавицькю. Ми певні, що недалекий той час, як розпадеє ся нова тюрма народів і як міліони працюючих людей відкриють чер-

ЧЕТВЕРТИЙ КОНГРЕС КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

(Короткий огляд праці IV. всєвітнього конгрєсу Комінтерна за час від 5. листопада до 1. грудня 1922 р.)

IV. всєвітній конгрєс Комінтерна, що радив недавню в Москві, представляє 61 компартій в особі 392 делегатів. З них 342 брали участь в конгрєсі з правом ухвалного голосу а 44 з правом додаточного голосу. 6 делегатів допущено на конгрєс в характері гєстий.

Відкритє конгрєсу іза того, що зйшло ся з святкованєм 5-тих роковин жовтневої револуції, відбуло ся дня 5. листопада 1922 в Народнім Будинку ім. Карла Лібкнехта в Петрограді, для шанування того міста, як передової фортеці світової револуції. До президії вбрано 12 члєнних провідників пролетаріату Европи, Азії і Америки.

Від Виконкому Комінтерна привітав конгрєс вступилою промовою Зіновєв, закликаючи шанувати пам'ятє жертв пролетарської револуції в Росії, Нїмеччині, Угорщині, Італії, Фінляндії, на Балканах та у вєсьмому світі. Відтак слїдували привіти від робітничих організацій Петрограду, від червоної армії та флоту.

Конгрєс із своєю боку вислав привіт червоної армії і флоту підносючи їм заслуги для всєвітньої револуції і видав відозви до робітничих Росії, а з окрема до робітничих Петрограда, в яких висказав їм повне признає за дотєперішнї зусилля і жертви і вивав до відєржати за здобутих становивках.

7. листопада 1922 р. конгрєс перєйшов до Москви, де витали його так само представники робітничих організацій і червоної армії.

Робітники «чавунно-літейного заводу» ім. Мєланкова і завода «Серп і Молот» вручили конгрєсови подарунок в виді великого бюсту Ленїна, який вони самі віддали.

По привітаннї слїдуєть заявє з мєсьць. Кождий бесідник говорить на своїй рідній мові, а Радєк передає Іхні промови в російськїм перекладі.

Поодинокї бесідники вказують на факт зросту реакції в цілї Европи, що є в великій мїрі наслідком політики соціялєтриотів, які зрадили пролетарську справу в моменті, коли були вигнаний на світову револуцію.

Европейськїй пролетаріат мусить тепєр витрачувати багато енергї на оборону тих мїнімальних здобутків, які вдало ся йому вдерти від перєстращеної буржуазії в перші місяці після скічення війни. Наступ капіталу йде в купі із дальшою зрадою провідників пролетаріату.

Зєдиненє 2 і 2½ Ітернаціоналів склєдить ся дивним дивом з активним виступом фашистів в Італїї. Очі вєсього револуційного і чеснопо пролетаріату зверненї тепєр на Комінтерн, котрого впливи починають поширювати ся так далеко, як до сїє сягає впливи ні одної міжнародної організації. Комінтерн бере в оборону кривдєвних і нелюдським способом експлоатованих міжнародним капіталом робітничих позаєвропейськїх рас, як Муринів, Китаївців і ин., виявляючи ширє співчутє для їхніх змагань і обіцяючи боронити їхньої справи, де тільки буде можливе.

В дальших нарадах конгрєсу виникає жива дискусія над справою т. зв. єдиного робітничого фронту в праці в профсоюзах. Комінтерн станує на тому становищі, що з тактичного огляду, для оборони прав робітничих перед затаїми капіталу і реакції, компартії повинні брати як найвищїшу участь в праці в профсоюзах там, де не можна творити комуністичних профсоюзів.

Вони революційними прапорами Чортківськю Могилу. А ворогові можемо з самопєвністю сказати словами поэта:

«Ми не кинемо зброї своєї, Нашє військє смієть ся боюєсь, Нашє військє в боєх бенкетує, Нашє військє вєрє — смієчесь!»

Лєнїн стараєть ся коротко зєсувати підсумки і перспективи револуції. Найважнїшою справою для Радїйськїх Рєспублїк є нева економїчна політика, яка станула на твердій реальній підставі і принесла вже великі користи для радїйського будівництва. Одною з перших точок тої нової програми є піднесенє великої промисловости, для чого потрібно 100 мїліонів золотих карбованців. На зовнішню поміч нема що зєслити. Сю суму повинні дати доходи з торгівлі. З сього жєрела зачерпнуто вже 20 мїліонів зол. карб., які пішли на підмогу великій промисловости.

З инших промов виголошєних на конгрєсі замітї промови Троцького, Белї Куна, Радєка і Бухарїна. — На думку Троцького, основним політичним завданєм пролетаріату в сучасній момент — є завойованє політичної влади. Російськїй пролетаріат доконає сєго через жовтневу револуцію і побіду над цілим ядром конгрєсових виступів російськї великої і малої буржуазії.

Радїйськї Рєспублїки переживають єпоху гєсподарського будівництва, якого три найважнїші чинники є: розвиток продукційних сил, рівнє пролетаріату і міжнародні умови. Беручи під увагу ті

три чинники радїйська влада була примушена вступити на шлях нової економїчної політики, яку успішно проводить ся в житє.

Бєлє Кун підносить заслуги Р.П. для світової револуції і подає їй як приклад партії сильної завдяки своїй залізній дисциплїнї, яка конче потрібна в моменті такого могутного напруженя сил, яким є револуція.

Радєк подає короткий огляд револуційних змагань європейського пролетаріату в кількох його фазах, з яких останнє, завдяки угодовим провідникам пролетаріату, є повільним відступом перед зростаючим на робітничій сїлі капіталом.

Бухарїн як програмовий референт Комінтерна подає коротенький огляд розвитку марксїзму, в яким на його думку можна намїтити три фази: першою фазою є револуційний марксїзм самого Маркса та Енгєльса, другою фазою репрєзєнтує єпїгоно другого Ітернаціоналу, а третю репрєзєнтуєть бєльшєвизм.

Зложєне програми, яку мав ухвалити IV. конгрєс — єє рїч під тепєршїм мєнт дуже складна і важна, тому бесідник пропонує перєдусугубити поодинокї проєкти, а ухвалєне самої програми відкласти до V. конгрєсу.

Бєлє Кун підносить заслуги Р.П. для світової револуції і подає їй як приклад партії сильної завдяки своїй залізній дисциплїнї, яка конче потрібна в моменті такого могутного напруженя сил, яким є револуція.

Радєк подає короткий огляд револуційних змагань європейського пролетаріату в кількох його фазах, з яких останнє, завдяки угодовим провідникам пролетаріату, є повільним відступом перед зростаючим на робітничій сїлі капіталом.

Бухарїн як програмовий референт Комінтерна подає коротенький огляд розвитку марксїзму, в яким на його думку можна намїтити три фази: першою фазою є револуційний марксїзм самого Маркса та Енгєльса, другою фазою репрєзєнтує єпїгоно другого Ітернаціоналу, а третю репрєзєнтуєть бєльшєвизм.

Зложєне програми, яку мав ухвалити IV. конгрєс — єє рїч під тепєршїм мєнт дуже складна і важна, тому бесідник пропонує перєдусугубити поодинокї проєкти, а ухвалєне самої програми відкласти до V. конгрєсу.

Одною холодного вечера зйшло ся нас кількох народних дїячів в редакції органу «Купац» у канадїйськїй українськїй православній автоєфалїї церковї, зйшло ся для обговорєня справи виплачування комїсійного тим агентам, котрі збирають «позичку національної оборони».

Хоч як ми ненавидимо бєльшєвизм, то все таки дешо наєслідуюємо від них... Бо як не кажити, а скорочувати декїє назви є такі практичним, се і в бесїдї заощаджує час, а в писемї — і часу і паперу.

Отже засїдали ми в редакції органу «Купац»... Іа звіту вивило ся, що 30 процєнт не є вистаражаючим і ми одноголосно ухвалили виплачувати їм по 40 процєнт, рахувати їх подорож на державний кошт, а рєшту вєдати на державні розходи, власне кажучи на утриманє в Вїнніпєгу відпоручників пр-р-равителєв... Дебатувати, кажє, не було над чим. Бо хто є ті агенти? Агенти — се ми; держава — се також ми; її відпоручники — таж кождий дурєнь знає, що се ми.

Вирішувати се питанє, до домоу розходитись не хотїло ся. Віцє-редактор запропонує проєспївати пєсалом царя Давїда «Блажен муж іже не їде на совїт нечєстивих», але при голосованю провавил ся.

Тодї одні з присутних предложив читати гуртом останнє цїнне надбанє українськїї лїтератури — єє опис Назарука «З подорожї до Канади». Всї радо згодили ся. Повстало питанє — хто має читати? Редактор органу «Купац» урвав собі читати, бо, мовляв, в описові є много важних плянів, які, як реальный політик, зумію добре розяснити. А віцє-редактор казав, що тільки він оди має право читати, бо, мовляв, опис є переповнений цитатами з святого письма, в знаню якого нікто менї не дєрїває.

Вибрана комїсія рїшила на користь віцє-редактора.

Як Назарук доїхав до Канади, нас не дуже цікавило, але його спостережєня з подорожї по Канадї надзвичайно нас вразили. А віцє-редактор слово за словом вєкладає перед нами новї пер... ли, якими обдарував Назарук нашу лїтературу і які мають неощєнену історичну і релїгїну вартість: «Але сю землю (Америкїю), до якої ми наблизили ся, побачили першїй раз не люди, що їхали з Колумбом, тільки скандинавськї вїкінги на пів тисячелїтї перед Колумбом».

А дальше писало ся як то Скандинавці в той час торгували з Україною, отже дуже можливо, що між ними вїкінгами

були і українськї шибайголово, які вєраз відірвали Америкїю. Але сю Індїю «вїнічили їх до ногі», а Колумб надвїнув ся і ограбив нашу історичну світову славу.

От така то наша нещасна доля!

Треба признати, що се опис, який мало. Тут тобї і «молода дївчина, що завчасу полєсїла», тут і «чудовий дївочий вигляд» і «синї очї любї дївчини», тут і «симпатичне обличчє» молодого (Індїнки), в яє Назарук влїнув ся до бєтїями через вікно вагону, хоч потяг гнав повним ходом.

«Мирро і инші пацощї бють від твоїх шахт і палаз зі слонєвої кости, в яких насладжєдємєш ся царським дочками в поєчєсти своїй. Праворуч тебе сидїтиє цариня з золотийїм парчї, оточена рїжними прикрасами».

І коли віцє-редактор виводїє всї цитати Назарука з Старого Тєстамєнту дякївським голосом, я думав:

Бач який ласий. Хочєть ся йому насолождуватись царськими дочками та цдбї сама цариня сїдїла коло него праворуч... А свїні хто буде пасти?

«Оля-є-борд!» — крикнув віцє-редактор в тім місци, де кондуктори кричали на Назарука, щоб сїдав до вагону і вивїв мєсьє за задуми.

Нарешті прїїхав Назарук до Порт Артуру.

«В місточку Порт Артур на Лєйк Супїрїор бачив я сїм-поверховий дїм», пишє.

«А в м. Порт Вїлїям ше шєсь дївнїйшого, з вікон вагона видно нашу церкву (в сїм місци віцє-редактор перєчєрєствїє ся і висмаркує в жємню носа) і гарний дїм «Просвіти» біля неї, з золотистим написом на синім таї».

А за сїм Назарук розвиває свій великий плян. Уважайтє, читачі, на сєй плян, бо... тільки великі люди творять великі дїла.

«Форт Вїлїям!» Се буде незабаром найдвнїйше і може найбільше місце свєта. Бо як тільки получать пєтьє озер вигідно з океаном (наєше вигідніє получєня вже є)... відси володо можна буде їхати бєз перєсїданя аж до нашої Одєси, меншими кораблями до Кїєва і Галїча. А тодї грунт, на якї стоїть дїм «Просвіти» буде просто неощєнимою вартостю!»

І в ту хвилю мєні з перєд очїх шєзїти присутні і віцє-редактор, мєнєше іє зязком злякано. Перєдїмною зязвїє ся дїм «Просвіти» і наша церква у Порт Вїлїям. І я рїшив доклати того, чого не змогли зробити нашї шибайголово з вїд... (Докїченє на 4-їй сторонї.)

6

ПІЗНІ ІВАНИ.

(Продовжене з 3-ої сторони.)
кінгами, і відловити зрабовани у нас історію права на відкрите Америки. Я рішив переїхати без переїздів за Форт-Віліям аж... аж... аж до власного містечка Куркулівки, що над Случею на Волині.

Стояв я, як Петро Великий, над озером Супіріор, дивився в далечину і думав: Історією судило мені прорубати вікно з Форт-Віліям аж до містечка Куркулівки.

Стоячи над озером, я побачив Індіанця, який наближався з озера до міста на своїх "еалюе" (човни). Одна хвилинка і я в воді. Схотив жовтлового за горло і він тільки питами закінчує.

— А то тобі жовтий дідьку відпала за те, що твої предки вирізали вікінгів, а між ними, хто знає, може і наших шибайголовів.

А сам я на човен, прибув на носі тризуба і гайда на озеро Супіріор, тримаючи курс на село Куркулівку.

По дорозі стрінув мене корабель, який тримав курс на Атлантийський океан. Корабельна служба хотіла мене взяти на свій корабель, думаючи що я спасся з якогось затонулого корабля. Коли я пояснив чому їждів тримаю курс, матроси засміялися, кинули мені штурка, який я причепив свого човна до їх корабля і так без переїздів доїхав до Квебеку.

Зауважте, без переїздів, бо я з човна не виходив. В Квебеку вчепив я свого човна до корабля, який йшов до Європи, відтак до другого, третого і нарешті я "благополучно" прибув до Херсону на Дніпрі.

Дорогою ніяких перешкод зі мною не траплялось, бо-ж я, завдяки Укр. Гор. Комітетові, царство йому небесне, у Вініпегу, є горожанином адлянтських країн. Але доїждючи до Херсону, прийшлося мені попрацювати за тризубом.

Тут я причепив свого човна до невеликого корабля Ара, який дотягнув мене до Дніпрі аж до Олександрівської. Аж тут тобі прокляті Дніпровські пороги на перешкоді!

Сиджу я в своїм човні і думаю гірку думу свою. Надійшло якийсь дядько... Само за словом, ми розговорились... Оказався з наших, з Непу. Привідав дядько свою клячу, підложив під мій човен пару кивів і перетягнув мене сухолупо без переїздів до Катеринослава.

Відавши до Дніпрі дібрався до Принеті. Там мені прийшлося трохи побудувати в болотах та очеретах Принеті, поки я поїхав на ріку Гарну, а з Гарної на Случ.

За пару днів побачив я перед собою бані двох церков "Упац" у містечка Куркулівки, свого рідного містечка, положене в самім устю Случи. Ось ще тільки переїду по під останній міст на Случі. До їхав до моста, аж дивлюсь, прокляті сівні розляглися тоби під мостом в болоті і загородили дорогу. Перезрав я веслом одну, другу... насили позганяв.

Але як переїдеш, коли пориди болото і вода підіймає кількома маленькими струмочками. На мості, як звичайно, стояв гурток жидиння і плывав в воду. Дав я їм на цукорки і вони цілим колективом переплакали мене з човном по під мостом і опинився на Чолопоті.

Бідна Чолопоті! Скільки гарних і сумних споминів звязано в моїм житті з тобою.

Чолопоті — се болото по середній містечка Куркулівки, а води в ній так глибоко, що якраз жаби по око. Чи любив ти хто чи ні, але мусів обмінати.

І от в ньо історичну хвилину я знова опинився на Чолопоті. Ось ще кілька хвилин минути, і я буду під своєю вербою. Але тепер в Чолопоті води не більше, як жаби по коліна і крім верви, прийшлося мені намагатися руками і ногами, аж нарешті мій човен уперся в носом в мій власний город.

Одна хвилинка і я ступаю в дери власної хати:

— Жінко, відчиняй таможню!

Після кількох окликів чую,

хтось сопє, виходячи з хати, Дивлюсь і очам своїм не вірю — переді мною Куркуленко! Мій єдиний приятель Панько Куркуленко...

— Ти що-ж, вражий сину, господариєш тут з моєю жінкою? — кажу я до него.

А він, анатемська віра, вишкіряючи зуби:

— Неп заводимо! — каже.

Ах, як непну я його поперек носа, він аж присів.

Зобіглися люди, скопили мене за руки:

— Що ти зварював, — кричати. — То за що ти так влади нашого шановного віш-редактора?

— Приятель, чи не приятель Куркуленко чи віше — Куркуленко, але до жінки зась! — кричу я.

— Опам'ятайся, до якої жінки — кричати до мене люди, тримаючи за руки.

— А то за що така на мене кара господня — почув я слізу мольбу віше-редактора органу "Купац"-у.

Потер я рукою лоба, оглянувшись собі до коліна і побачив Чолопоті, ні човна... Коло мене стояли мої приятелі в редакції органу "Купац"-у, трясли мене, а віше-редактори текла коломазь з мазиної.

І тоді тільки я догадався, що се не була дійсність, але патріотичний гіпноз, навязаний мені широким буйним пляном нашого міністра преси і пропаганди, пляном водної безпеки рідної злучки Київ і Галича з "Просвітою" в Форт-Віліям.

І я в патріотичному натхненні дав віше-редакторам в мазино.

Я розказав присутнім свою пригоду. Всі вислухали з увагою і згодилися, що плян Назарука приведу колись до такої водної злучки між Форт-Віліям, найбільшим містом світа, а Київом і Галичем... Може навіть приведу скорше, як сам Назарук сподівався.

А тоді... тоді грунт, на яким стоїть дім "Просвіта" і т. д.

І коли всі ми були вглублені думами в сей плян, почув голос самого редактора органу "Купац"-у. Він весь час переглядав більшовицькі "Укр. Роб. Вісти" і там, в 2-м числі на 6-ій сторони в справозданню К.П.Г. на Р.У. в Форт-Віліям читав:

"...бувшого т-ва "Просвіта" а тепер Укр. Роб. Дім в Форт-Віліям..."

— Що, що? — крикнули всі ми в один голос. — Що се значить "бувшого т-ва "Просвіта" а тепер Укр. Роб. Дім?"

— Та те й значить, що т-во "Просвіта" вже бувише, а тепер воно, як бачите, вже не "Просвіта", але Укр. Роб. Дім — сказав редактор.

Пропав плян... І гарний плян, що й казати, але спізвився наш міністер. А таке було-б славно і велике місто Форт-Віліям... І скільки пропало таких наших славних плянів.

Наших славних шибайголовів, що перші з вікінгами прибули до Канади, вирізали до боги Індіани... Пляни наших теперішніх кругоголів розбиває більшовицька пропаганда.

І так ми все спізнаємося... І з Віда до Львова в 1918 році запізно приїхали... І з Дені-коєм запізно злучилися... А тепер от і "Просвіта" нас завела.

Сироті женити ся і ніч мала, як то кажуть...

Ех і пізні ми Івани...

А місто Форт-Віліям могло-б бути найбільшим містом світа... І галицькі тютюнові концесії з Боєром можна було-б комунікувати з Галичем без переїздів...

Спізналися ся...

Генри Крутєнко.

НАДІСЛАНЕ

З РОБІТНИЧОГО РУХУ В СУДБУРНІ ОНТ.

Судбури — се майнерська околиця, заселена робітниками різних народностей, в тім числі і українськими. Однак українських робітників тут невелике число, бо коли власні і позаміські лінійні копальні, то багато укр. робітників вийшло з сей місцевости. А деякі, ще лишилися ждати поки компанія отвориє копальні, торгують тимчасом самогонкою, тобто виробляють і торгують. Є і такі, що мріють стати самі американськими Розфелерами і ні про що инше не дбають.

В 1921 р. заснував ся тут відділ У.Р.Д. і ми розпочали були організаторську роботу, устроювали вічниця, акції, представляли і ріжні підприємства, дохід з яких давали на робітничі цілі. Але коли робітники розіхалися, то наша організація залупала. А ті що лишилися все таки духом не падають але намагаються, що скоро лише робота в копальнях розпочнеть ся, то наше товариство знова відріже і візьмє ся за свою роботу.

З нагоди приїзду до нас т. Гнатюка, устроено у нас 29 грудня робітничий мітинг в Фінляндській гаї. Предсідателі т. Вагнер попросив щоб він покинув до слова т. Гнатюка, який дав відчит про події в Галичині. Він пояснив робітникам, як тяжко робітникам і селянам в Галичині зводили боротьбу з чужими і "своїми" панами. Найбільше пошкодили їх борючі ріжні демократи, які видавали себе на услуги буржуазії. Так тепер робить ся в цім світі, бо соціял-революціонери пішли на сторону буржуазії. Згадав також і про укр. інтелігенцію, яка пішла на услуги польських шляхти, французьким і англійським капіталістам, лише до них мафісти, злобисті, шоби ся забрала в свої руки Галичину, а їх зробила там міністрами.

Друга здоровища частина інтелігенції зрозуміла тяжке положення робітничого і села по його сторони, шоби збудувати його живе житє без хлопів і панів. Бесідинок дав короткий перебіг ходу революційних праць на Україні, та всім отаманів, терміваним, "президентами", які запровадили українську армію польській шляхти і царським генералам, а відтак самі повстали — одні до Тарнова, а другі до Віда. Далше бесідник представив, яким способом зможеть галицькі робітники і селяни вирішати з під польського терору. Петрушевич і його "правителство" не визволять Галичину ніким фондом і ніякими бандами. Лише зорганізованою класовою боротьбою зможеть працюючі маси Галичини виборити собі свободу. На закінчене бесідник говорив про політичних зв'язів в С. Галичині, котрі пали жертвами шляхтоцького терору. Такими є жертвами т. Мельничук, Шеремета і Цепко. Але польська шляхта не спинить сімні репресії революційного руху, бо за повним борчим йдуть нові яри борців. Присутні взяли на поміч політичним зв'язям \$7.75. Виважило всіх товаришів робітничі ставати в яри зорганізованих робітників і приготувати ся до боротьби за освободженя з капіталістичної неволі.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже критичнім положенні. Причина сему довготрива са-біст. Він був в шпиталі в Судбури 8 місяців, а в Торонто в шпиталі був 21 місяць. Працювати він не в е сил і не має ні одного цента за душею, шоби змгнє дістатися до старого краю до своєї сім'ї.

Тому просимо вас, дорогі земляки з села Мельниць! Згляньтеся над бідолешним Андрієм Базюком і допоможіть йому своїм лепими дістатися до родини до старого краю. Сподіємо ся, що ви всі як один, Мельничани, швидко відкликнете ся на сю просьбу і зложите що у вашій силі для свого нещасного односельчанина, за що наперед скалаємо від його ім'я всім вам сердечну подяку.

За комітетом поміч хорому односельчанам: Николай Юречки, Петро Юречки, Василь Андревичук, Николай Андревичук і Николай Доганік.

Жертви просить ся салти якнай-скорше, а не пізніше до 31 жовтня, тому що ми хочемо відослати хорого товариша до Галичини з початком лютого.

Просимо салти всі жертви, як такоко звертається за всіма інформаціями на салдуху адресу:

N. P. Yureczki,
15 Edvin Ave.
West Toronto, Ont.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА МЕЛЬНИЦЬ ПОВ. БОРЩІВ, ГАЛИЧНА.

Дорогі Земляки!
В Торонто, Онт., перебуває тепер Андрій Базюк, син Василь, з с. сел Мельниць, пов. Борщів котрий знаходиться в дуже